

UZAVÍRÁME OHLASY NA ČLÁNEK ZA TENHLE KONEC VZÍT

Na článek M. Barvíře o současném stavu naší tělesné výchovy, uveřejněný ve 4. čísle našeho časopisu, jsme obdrželi řadu dopisů našich čtenářů. Některé z nich jsme uveřejnili. Dnes tuto diskusi uzavíráme.

Naše tělesná výchova má významné poslání – podílet se na všestranné (tělesné i ideové) výchově socialistického občana. To je zakotveno i v zákonech o tělesné výchově z r. 1952 a 1957. To je základní...

A to je také často nepochopeno nebo přehlíženo; má to mimo jiné za následek, že se práci v tělovýchově vyhýbají někteří učitelé. Za pomoc MNV nebo JZD se jim dostane uznání, za obětavou práci v tělovýchově nezíská dopadně kritika tak – proč prý se nevěnují „něčemu prospěšnějšímu“.

V očích (ale zejména v činech) mnohých veřejných pracovníků je tělesná výchova až kdesi na periferii jejich zájmu, byť i o jejím významu občas hezky hovoří! Ano, někdy to jde až tak daleko, že ani na některých ústředních úřadech ještě nevzali na vědomí zrození naší milionové organizace a stále si dopisují se „Státním výborem...“, který už rok neexistuje.

Myslíte, že je to drobnost? Ano, ale velmi příznačná! V tomto směru jsou soudruzi na Slovensku před námi. Národní výbory se pravidelně zabývají otázkami tělesné výchovy. A pomáhají, kde je toho třeba. Výsledky jsou pak ovšem

Poučné: Dokud se budeme dívat na pracovníka v tělovýchově jako na rekreaanta, dokud tento pohled bude zahrnovat celou činnost tělovýchovy, potom budeme dále „nandšet“ problémy a naříkat:

„Pětina dětí má váhu nad normál, ale s bídou každý pátý udělá kotoul nazad...“

„Čtyři pětiny mládeže nesportuje, mnoho mladých neumí plavat...“

Někdy se hlasy této smutné bilance slévají v úplnou „veď nářků“. Vedou zaostává k pasivitě i tvrzením, že s mládeží nikdo nehne, že je lenivá, bez zájmu...

A skutečnost? Naše mládež není zdaleka taková, jak se jí snaží vyličít mnozí vypravěči, začínající obvykle: „Jó, to za mých mladých let...“ A několik chuligánů, na které poukazují, nemá nic společného s tisíci chlapci a děvčaty, i když nelze tuto morální stráž přehlížet či nevidět nebezpečí náklady „amerikánského způsobu života“.

Žijeme nový život. Čestnější, otevřenější, upřímnější. Proto také poklesky a slabosti jednotlivců jsou viditelnější až křiklavější. V Paříži jsem nejednou viděl ležet opilého mladíka. Ale nikdo o tom nehovořil, nikdo se nad tím nepozastavil. Každý obešel tu „všední samozřejmost“...

Naše mládež má ve svém celku vyšší morální kvality než kdykoliv v minulosti. Je vzdělanější. Má rovnější

páteř už také proto, že ji nemusí hrbit, aby se užívala. Pravda, v každém lánu obilí se najde koukol. Ale tam, kde se dobře hospodář, jej ubývá. Nemnoží se. Tělesná výchova ve spolupráci zejména s ČSM vykoná ještě mnoho prospěšného pro naši druhou směnu.

Mládež žije v podmínkách, které mnohdy mohou vést až k hýčkání. Sem bude třeba, „hlavou rodiny“ počínaje, přes školu a všechny, kteří se na výchově mládeže podílejí, zaměřit pozornost; možná i ubrat. Ale rozumně, prospěšně! Nenaříkat, nelámat hůl... Na hřiště a do přírody mladé nedostaneme neustálým zdůrazňováním významu a poslání tělesné výchovy. Když však bude cvičení nebo trénink zajištěn, pro mladé přitahavý, pak věřím, že mladý člověk nechá klidně i obrazovku televizoru nebo Jawu na dva večery v týdně odpočinout.

Za rok činnosti dosáhl už ČSTV některých kladných výsledků; nevyhýbá se palčivým otázkám výchovy mládeže, stará se o nábor cvičitelů, věnuje rozumnou péči špičkovým sportovcům, bojuje proti hospodářským nepořádkům (černé fondy) atd. Avšak jít rychleji předpokládá, aby se ÚV ČSTV důkladně zabýval a důsledně upevnil politické postavení a společenský význam tělovýchovné organizace v celém našem životě. Aby zintenzivnil boj proti starému přežitému chápání tělovýchovy a současně daleko důsledněji probíjaval zásady socialistické tělesné výchovy, aby rozšířil a zkalitil tělesnou výchovu na školách, aby v nových podmínkách činnosti organizace pracoval metodami, odpovídajícími současnému stavu, našemu životu.

Za tenhle konec bude třeba vzít!

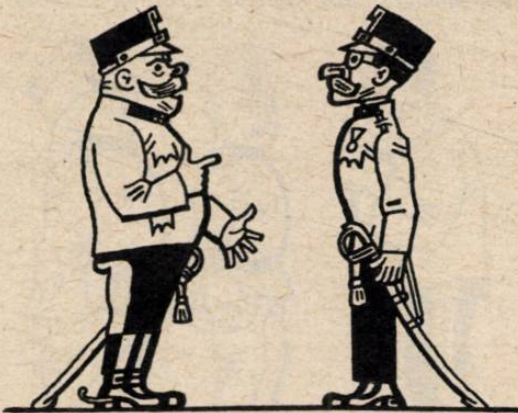
A čím dříve, tím lépe: získat 200 000 nových členů ČSTV do r. 1960 a připravit II. celostátní spartakiádu je úkol nemalý a hlavně – společný všem, jimž leží zdraví lidu na srdci.

MIROSLAV BARVÍŘ

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Vzdalující se Švejk slyšel, že poručík Dub si našel nové oběti. Poručík Dub řval: „Znáte mne?!“ – „Ale já vám říkám, že mne neznáte!“ – „Máte nějaké bratry?“ – „To budou také taková hovada jako jste vy...! Čím byli? U trainu...? Nu dobře...! Abtretien!“ Obchůzka por. Duba neměla však celkem pozitivního výsledku. Zastavil ještě asi tři skupiny vojáků, ale jeho výchovná snaha: „Přinutit až k pláči,“ úplně ztroskotala. Byl to takový materiál, že z očí každého jednotlivce poručík Dub vycítoval, že si všichni o něm myslí něco jistě velice nepříjemného.

8. Poručík Dub byl uražen ve své pýše a výsledek toho byl, že žádal hejtmana Ságnera, aby byl Švejk zavřen. Hejtman, který jako aktivní důstojník nenáviděl všechny ty rezervní důstojníky, upozornil poručíka Duba, že podobná oznámení mohou se dít jedině ve formě raportu a ne takovým hokynářským způsobem. Od kumpanie že jde taková věc k batalionu a první instancí že je nadporučík Lukáš. A ten poznamenal, že Švejk skutečně má bratra profesorem. Poručík Dub zakolísal a řekl, že Švejkovy odpovědi činí dojem drzosti a že je Švejk podle vzezření mdlého rozumu.

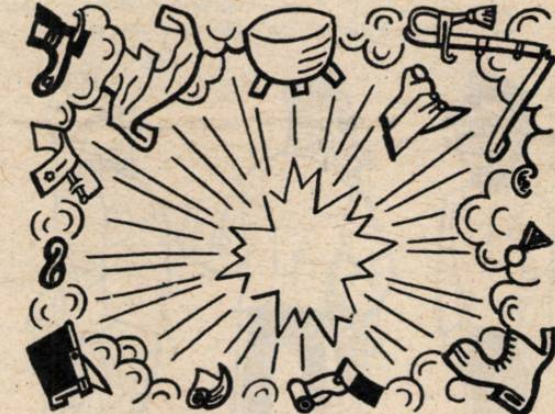
9. Ve vagoně, kde byla kancelář a skladiště batalionu, vykládal účetní šikovatel praporu Bautanzel: „Proděl jsem už dva maršbataliony, ale takovou bídnou cestu jako teď jsem neviděl. Minule jsem měl schováno deset tisíc memfisek, dvě kola ementálského sýra, tři sta konserv a potom, když už se šlo na Bardějov do zákopů a Rusové od Mušimy odřízli spojení na Prešov, to se dělaly obchůdky. Odevzdal jsem část pro maršbatalion a ostatní jsem rozprodal u trénu. Měli jsme u nás majora Sojku a to byla pěkná svině.“

10. „On nebyl žádný hrdina a nejráději se potloukal u trénu. Obvykle přišel pod záminkou, jestli se pro mužstvo vaří pořádně. Když došla zpráva, že Rusové zas něco chystají, celý se trás, musel na kuchyni vypít rum, a potom teprve dělal prohlídku. Mináž do posic jsme museli posílat v noci, a to ještě Němci z říše všechno lepší zadrželi a sežrali. Za tu dobu nic se mi nepodařilo ušetřit než jedno prasátko, který jsem si dal vyudit, a aby ten major Sojka na to nepřišel, tak jsme ho měli uschované hodinu cesty u artilerie, kde jsem měl známého fajerverka.“

11. „Tak ten major, když přišel k nám, začal vždy ochutnávat v kuchyni polévku a na mou duši, věřte mně, vytáhl jednou z kotle maso pro celou kumpačku. Začal s vepřovou hlavou a sněd to všechno. Potom ochutnal polévku a spustil rámus, že je jako voda, co je to za pořádek, masová polévka bez masa, dal ji zapražít a hodil do ní moje poslední makarony, co jsem si ušetřil za tu celou dobu. Ale to mě tak nemrzelo jako to, že na tu jízku praskly dvě kila čajového másla, které jsem vyšetřil v důstojnické mináži. Našel ho na rechně a hned se na mne rozeřval, komu prý to patří.“

12. „Začal křičet, že asi čekám, až přijdou Rusové a seberou nám poslední dvě kila másla. Hned že to musí přijít do polévky, když je polévka bez masa. On měl čich tak vyvinutý, že hned věděl o všech mých zásobách. Jednou jsem si ušetřil na manšafu hovězí játra. On je hned ale v kavalci našel a vytáhl je. Řekl jsem mu na jeho řvání, že jsou určena k zakopání. Major sebral maníka od trénu a s tím si ty játra nahoře pod skalami v kotlíku vařili. Ale Rusové uviděli ten oheň, praskli do majora, do kotlíku a do maníka osmáctkou.“